

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Cob/167/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1112232882
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Elena Kúšová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1112232882.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kúšovej a členiek senátu JUDr. Tatiany Pastierikovej a JUDr. Dany Šiffalovičovej v právnej veci žalobcu: BIZOŇ & PARTNERS, s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, IČO: 36 833 533, právne zastúpený: Mgr. Michal Bizoň, LL.M., advokát, Hviezdoslavovo námestie 25, 811 02 Bratislava, proti žalovanému: Bratislavský a spol., s.r.o., Moskovská 13, 811 08 Bratislava, IČO: 35 873 965, právne zastúpený: JUDr. Zuzana Srnáková, advokátka, Podbrezovská 39, 831 01 Bratislava, o zaplatenie 3.015 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č.k. 33Cb/246/2012-397 zo dňa 21. marca 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č.k. 33Cb/246/2012-397 zo dňa 21. marca 2019 zrušuje a vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.015 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 02.06.2012 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Zároveň priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 05.10.2012 domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu 3.015 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 02.06.2012 do zaplatenia a povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania vrátane trov právneho zastúpenia dôvodiac, že dňa 28.09.2010 žalovaný udelil žalobcovi plnomocentvo na zastupovanie v konaní o reálne peňažné plnenie z poisťnej udalosti a vydanie veci, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 58C/54/2010 až do jeho právoplatného skončenia. Dňa 01.10.2010 žalobca a žalovaný podpísali Zmluvu o poskytovaní právnych služieb, žalobca prevzal právne zastúpenie žalovaného v uvedenom konaní a poskytol žalovanému komplexné právne služby, za ktoré priebežne vystavil žalovanému faktúry, žalovaný faktúry žalobcovi zaplatil v celej ich výške a nenamietal spôsob účtovania ani výšku odmeny žalobcu za právne služby. V dňoch 12.04.2012 - 17.04.2012 žalobca vypracoval písomné záverečné vyjadrenie, ktorým sumarizoval podstatu súdneho sporu, vyjadril sa k vykonaniu dokazovania a zhrnul skutkové a právne otázky. Žalobca dňa 18.05.2012 zastupoval žalovaného aj na záverečnom pojednávaní v uvedenom súdnom spore. Za uvedené právne služby vystavil žalobca žalovanému faktúru č. XX/XXXX, ktorou účtoval žalovanému 16,75 hodín právnej služby v sadzbe 150 eur/hodina t.j. celkovo sumu 3.015 eur vrátane DPH. Faktúra č. XX/XXXX bola doručená žalovanému dňa 25.05.2012 a splatná dňa 01.06.2012, žalovaný ju však odmietol zaplatiť, túto žalobcovi vrátil a ako dôvod jej vrátenia uviedol jej neadekvátnu výšku vzhľadom na výsledok súdneho sporu. Žalobca považoval odmenu za 16,75 hodín právnych služieb vyfakturovanú dôvodne, avšak v záujme zmierneného vyriešenia veci a predídeniu súdneho sporu bol ochotný poskytnúť zľavu. Žalovaný na ponuku na zľavu reagoval listom z 21.08.2012, v ktorom uviedol, že nežiada zľavu za poskytnuté právne služby, ale storno celej faktúry.

Žalovaný v odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie žalovanej sumy je neoprávnený, neopodstatnený a nie je dostatočne odôvodnený. Mal za to, že výška fakturovanej sumy nie je dostatočne odôvodnená a je potrebné vykonať dokazovanie. Poukázal na neúčelnosť fakturovaných právnych služieb, a to vzhľadom na ich nadhodnotený hodinový rozsah a nepriaznivý výsledok sporu. Žalovaný sporoval žalobcom uplatnenému sumu čo do dôvodu i výšky.

Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovení § 18 ods. 1, 2, 3, 4, 5, § 24 ods. 1, 3, 6 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii, § 1 ods. 1, 2, § 2 ods. 1, 2, 3, § 3, § 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, § 566 ods. 1, § 567 ods. 1, 2, 3, § 571 ods. 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „OBZ“).

Námietku žalovaného o nepostupovaní žalobcu pri zastupovaní žalovaného s odbornou starostlivosťou a obranu žalovaného, podľa ktorej jednotlivé úkony právnej služby neboli žalobcom poskytnuté hospodárne a účelne, súd posúdil ako nedôvodné. Podľa súdu, žalobca ako právny zástupca nevybočil v rámci svojho zastupovania žalovaného v súdnom konaní zo štandardnej advokátskej praxe a nejednalo sa o celkom zjavné pochybenie z jeho strany, preto nie je možné hovoriť o porušení povinnosti postupovať pri jednotlivých úkonoch právnej služby s odbornou starostlivosťou. Žalovaný, podľa súdu, nesprávne zamieňa zodpovednosť advokáta za postup "lege artis" za jeho neohraničenú zodpovednosť za výsledok sporu. Dodal, že právny zástupca neručí klientovi za správnosť názoru alebo za výsledok sporu, pokiaľ sa v súvislosti s vytvorením svojho názoru alebo vedenia sporu, nedopustil zrejmej neobstaranosti, kedy o takýto prípad by išlo vo veci, ktorá bola konštantne judikovaná. Vo vzťahu k procesnej obrane žalovaného o neúčelnosti a neobstaranosti oboch úkonov právnej služby, za ktoré si žalobca uplatňuje odmenu, súd uviedol, že účelnosť a hospodárnosť jednotlivých úkonov právnej služby je daná jednak tým, že tieto úkony boli žalobcom realizované v rámci konania vedeného na Okresnom súde Bratislava II sp.zn. 58C/54/2010, v ktorom spoločnosť Bratislavský a spol. s r.o. splnomocnila žalobcu na zastupovanie, ako aj tým, že žalovaný bol uznesením Okresného súdu Bratislava II zaviazaný na podanie písomného zhrnutia vo veci a súčasne bol volaný na ďalšie pojednávanie vo veci. Dal do pozornosti, že v prípade, ak by žalobca v mene žalovaného takéto písomné záverečné zhrnutie vo veci nepodal alebo by sa nezúčastnil na pojednávaní vo veci, bolo by mu možné vytýkať porušenie povinnosti postupovať pri zastupovaní v súdnom konaní s odbornou starostlivosťou. Ustálil, že v prejednávanej veci bola zmluva o poskytovaní právnych služieb uzatvorená medzi žalobcom a žalovaným ako podnikateľmi a týkala sa ich podnikateľskej činnosti, preto sa tento vzťah spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka, upravujúcimi mandátnu zmluvu. Konštatoval, že žalobca ohľadom svojho tvrdenia o existencii písomne uzatvorenej zmluvy o poskytnutí právnych služieb uniesol dôkazné bremeno, hoci súdu nepredložil samotnú listinu, keď z výsluchu svedka O.. O. S., ktorý bol v rokoch 2010 až 2013 u žalobcu v pracovnoprávnom vzťahu ako advokátsky koncipient, mal za preukázané, že zmluva o poskytnutí právnych služieb bola medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená v písomnej forme. Naopak, uviedol, že žalovaný nepreukázal ani výsluchom svedka L.. S. C. a svedkyne U. G. svoje tvrdenia o ústnej dohode medzi žalobcom a žalovaným o zmene výšky odmeny dojednej v zmluve o poskytovaní právnych služieb, kedy obaja svedkovia sa líšili pri svojej výpovedi miestom konania stretnutia, na ktorom malo prísť medzi stranami sporu k ústnej dohode o zmene zmluvy, ako aj v obsahu toho, čo malo byť medzi stranami dojednané. Súd tiež skúmal prejav vôle obsahom, ktorého mal byť návrh adresovaný druhej strane na zmenu výšky odmeny na symbolickú a dospel k záveru, že takýto návrh by nebol dostatočne určitým prejavom vôle vzhľadom na formuláciu o symbolickej odmene. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že žalobca ho neinformoval, v súlade s § 18 ods. 4 zákona č. 586/2003 Z.z., o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím tohto úkonu, preto mu odmena nepatrí, súd uviedol, že absencia informovania má v zákone uvedené následky len v prípade, ak by bol klientom spotrebiteľ, čo žalovaný nebol, vystupoval ako podnikateľ. Navyše samotný obsah zmluvy o poskytovaní právnych služieb, v ktorom sa strany dohodli na hodinovej odmene za poskytnutie právnych služieb a jej konkrétnej výške 150 eur za hodinu, podľa názoru súdu, vyvracia tvrdenia žalovaného o absencii informácie o výške odmeny za úkon právnej služby. Súd poukázal na to, že rozsah uvedeného záverečného zhrnutia predstavoval pätnásť a pol strany, pričom žalovaný namietal, že v rozsahu cca štyroch strán ide o kompilát obsahu iného písomného podania spísaného žalobcom v predmetnom spore, a to čiastočného späťvzatia žaloby a návrhu na pripustenie zmeny žaloby z 26.10.2010. Porovnaním oboch žalobcom pripravených písomných podaní súd zistil, že pokiaľ ide o popis rozhodujúcich skutkových okolností sa obsahovo obe podania prakticky zhodujú, pričom ide o text v rozsahu cca dva a pol strany a v niektorých ďalších častiach žalobca použil citácie z výpovede svedkov vyslúchnutých na pojednávaniach, prípadne citoval ustanovenia poistných podmienok alebo jednotlivé ustanovenia právnych predpisov. Dospel k záveru, že žalobca uniesol vo vzťahu k ním vyúčtovanému počtu hodín, ktoré strávil pri vypracovaní písomného záverečného zhrnutia dôkazné bremeno, kedy advokátsky koncipient O.. O. S., poverený

žalobcom na jednotlivé úkony zastupovania žalovaného v spore vedenom pod sp. zn. 58C/54/2010, v obsahu svojho výsluchu ako aj písomnej výpovede potvrdil, že predmetné písomné záverečné zhrnutie pripravoval, priebežne si zaznamenával čas strávený jeho prípravou, ktorá trvala niekoľko dní a nakoniec pri vyúčtovaní počtu strávených hodín v súvislosti s prípravou písomného záverečného zhrnutia, ktoré vyúčtovanie realizoval práve poverený advokátsky koncipient, na pokyn M.. N. znížil rozsah časovej špecifikácie vykonanej práce práve na fakturovaných 16 hodín. Zároveň uviedol, že žalovaný neposkytol súdu vlastné tvrdenia o skutkových okolnostiach relevantných v súvislosti s popretím skutkových tvrdení žalobcu o časovom rozsahu, resp. časovej náročnosti žalobcom poskytnutej právnej služby, spočívajúcej v príprave písomného záverečného zhrnutia v spore, nekonkretizoval časový rozsah, ktorý by považoval v tomto prípade za primeraný ani k tomu prislúchajúcu úvahu, ktorou dospel k iným záverom a nenavrhol na preukázanie svojich tvrdení, vykonať dokazovanie. Súd poukázal na to, že v slovenskej právnej úprave neexistuje žiaden všeobecne záväzný predpis, ktorý by akýmkoľvek spôsobom upravoval časový rozsah úkonov právnej služby, poskytovaný advokátmi. Ako korektívum je možné v tomto prípade použiť len výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom alebo dobré mravy, čo však žalovaný nenamietal. Pokiaľ žalovaný upozorňoval na povinnosť žalobcu dodržiavať pravidlá profesijnej etiky, konštatoval, že neodkázal v priebehu konania na žiaden konkrétny interný stavovský predpis, v rozpore s ktorým mal žalobca pri poskytnutí úkonu právnej služby konať a takýto stavovský predpis ani súdu nepreukázal. Pre úplnosť súd uviedol, že za výber osoby právneho zástupcu zodpovedá žalovaný, ktorý voľbu uskutočnil a súčasne sa s ním dohodol aj na zmluvnej odmene, ktorá bola určená podľa počtu hodín účelne vynaložených na vybavenie veci (hodinová odmena). Dodal, že žalovaný, ktorý bol už v čase pred realizáciou dotknutých úkonov právnych služieb nespokojný s celkovým dovtedy žalobcom účtovaným finančným objemom odmeny za poskytnuté právne služby v tomto spore, mohol ešte pred realizáciou písomného vyjadrenia -záverečného zhrnutia - od zmluvy o poskytnutí právnych služieb odstúpiť a odvolať žalobcovi udelené plnomocnenstvo, žalovaný netvrdil, že by takýto postup uskutočnil. S poukazom na uvedené dospel k záveru o dôvodnosti žalobcom uplatneného nároku a v konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania v plnej výške proti žalovanému.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Svoje podanie odôvodnil tým, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

Mal za to, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné, svojvoľné, jeho závery nie sú presvedčivé a popierajú základné princípy logiky a tvorby súdneho rozhodnutia, a nevychádzajú zo správne zisteného skutkového stavu. Zdôraznil, že súd sa bez akéhokoľvek relevantného dôvodu nevysporiadal s kľúčovými argumentmi, tvrdeniami a dôkazmi predloženými žalovaným, a napadnuté rozhodnutie je založené výlučne na tvrdeniach a skutkovom stave tvrdenom žalobcom, čo je v rozpore so zásadou rovnosti v civilnom konaní. Žalobca namietal, že spornosť faktúry neodôvodňoval tou skutočnosťou, že výsledok fakturovaného sporu nebol pre neho priaznivý (t.j. nie samotným neúspechom vo fakturovanom spore), ale tým, že právne služby fakturované spornou faktúrou boli neúčelnými, nevhodnými, neodbornými a tým, že neboli kvalitne poskytnuté. Mal za to, že svedeckými výpoveďami jednoznačne preukázal, že vzhľadom na vývoj fakturovaného sporu, už nemal záujem o ďalšie právne služby, avšak aj napriek tomu mu žalobca tvrdil, že podanie záverečného vyjadrenia fakturovaného spornou faktúrou je v danej veci nevyhnutným úkonom, pričom v súvislosti s tým tvrdil, že rozsah právnych služieb s tým spojený bude minimálny a že prípadná výška odmeny za sporné záverečné vyjadrenie bude iba symbolická. Namietal, že 16 hodín právnych služieb za záverečné vyjadrenie fakturované spornou faktúrou nie je v súlade s jeho záväzným pokynom na minimalizácii rozsahu právnych služieb v predmetnej veci, takýto postup žalobcu ako mandatára nebol v súlade s jeho pokynom ako mandanta. Trval na tom, že pokiaľ už všetko pred podaním sporného záverečného vyjadrenia nasvedčovalo, že predmetný spor bude neúspešný a sporné záverečné vyjadrenie neobsahovalo žiaden nový argument alebo sa nevysporiadavalo so žiadnou novou skutočnosťou, alebo právnou otázkou, takéto podanie v rozsahu 16 hodín nemôže byť považované v tomto rozsahu za naliehavo nevyhnutné tak, ako to vyžaduje § 567 ods. 3 OBZ, a teda sa jedná o podanie, ktoré je neúčelné čo do rozsahu. Zdôraznil, že prevažná časť 16 stranového sporného vyjadrenia, predstavuje takmer odslova doslova totožnú kópiu textu predchádzajúceho podania žalobcu v danej veci, a to podania zo dňa 26.10.2010 označeného ako „Čiastočné späťvzatie žaloby a návrh na pripustenie zmeny žaloby“. Súd v napadnutom rozhodnutí mylne uviedol, že žalovaný namietal, že sporné vyjadrenie predstavovalo kompilát iba v rozsahu cca 4 strán, žalovaný však namietal, že ide o kompilát v rozsahu 13 strán, pričom

v zostávajúcich 3 stranách textu sa často vyskytujú opakované state. Poukázal tiež na zvukový záznam z pojednávania konaného dňa 07.02.2019, na ktorom súd opakovane apeloval na žalobcu, že žalovaný preukázal kompilát sporného vyjadrenia, t.j. súd mal za preukázané, že fakturovaný počet hodín v rámci sporného vyjadrenia je značne nadhodnotený, preto závery súdu v napadnutom rozhodnutí považoval za arbitrárne, svojvoľné a neudržateľné, v rozpore so zásadami právnej istoty. Podotkol, že súd v napadnutom rozhodnutí, v rozpore s uvedeným, mylne uviedol, že z vykonaných dôkazov vyplýva, že žalovaný nemal, čo do obsahu sporného záverečného vyjadrenia, žiadne námietky alebo výhrady. Ďalej uviedol, že práve opomenutie žalobcu vysporiadať sa s otázkou pasívnej legitímácie považoval žalovaný za neodbornosť v postupe žalobcu, a nie jeho samotný neúspech vo fakturovanom spore, ako mylne konštatoval súd. Poukázal na to, že dôkazné bremeno o dodaní právnych služieb a vzniku nároku na odmenu za ich dodanie, je v tomto konaní na strane žalobcu, ktorý skutočné dodanie a poskytnutie právnych služieb, ako ani ich rozsah v konaní, žiadnym spôsobom nepreukázal. Namietal, že tým, že sa v prípade sporného vyjadrenia jedná o kompilát, vytvorený na základe jedného predchádzajúceho podania žalobcu, vytvorenie sporného vyjadrenia nepredstavuje zo strany žalobcu dodanie nových právnych služieb a v prípade spornej faktúry sa tak čo do fakturácie za sporné vyjadrenie, jedná o duplicitnú fakturáciu za už raz poskytnuté a uhradené právne služby, čo je v rozpore so zákonom o advokácii, Obchodným zákonníkom, základnými princípmi profesijnej etiky a zásadami dobrých mravov. Okrem toho uviedol, že žalobca si od žalovaného nezabezpečil súhlas s namietaným rozsahom právnych služieb, a teda medzi stranami nedošlo k úplnej dohode o predmete a rozsahu plnenia, pričom žalobca ho o predpokladanom rozsahu namietaných právnych služieb vopred konkrétne neinformoval, žalovaný žalobcovi počet hodín, ktorý bol spornou faktúrou fakturovaný nikdy neodsúhlasil, ale naopak mal za to, že vzhľadom na vývoj konania bolo poskytovanie ďalších právnych služieb neúčelné a že so žalobcom dohodli o tzv. „vypnutí taxametra“, ktoré tvrdenie preukazoval aj svedeckými výpoveďami p. G. a p. C.. Dodal, že prípadné neprihliadnutie na svedecké výpovede navrhnuté žalovaným výhradne z toho dôvodu, že sa tieto líšia v údajnom mieste stretnutia, na ktorom prebehol rozhovor strán, je neodôvodnené, nakoľko to nemá žiaden vplyv na obsah rozhovoru. Mal za to, že práve výpoveď svedka O. S. bola tendenčná a účelová. Namietal, že otázku súhlasu, resp. vedomosti žalovaného s namietanými právnymi službami súd vôbec neriešil, a to aj napriek tomu, že sa jedná o najzákladnejšiu otázku pre rozhodnutie v tomto spore. Dal do pozornosti, že všeobecná rámcová dohoda o poskytovaní právnych služieb, ešte v žiadnom prípade nezakladá advokátovi právo klientovi jednostranne, a bez akejkoľvek klientovej súčinnosti alebo aspoň jeho vedomosti, si bez ďalšieho určovať jednostranne výšku advokátovej odmeny, rozsah a počet poskytovaných právnych úkonov a pod. Záverom namietal, že konajúci súd v bode 28. rozsudku v rozpore s obsahom spisu uviedol, že žalovaný nenamietal výkon práva zo strany žalobcu v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko žalovaný resp. jeho právny zástupca tak namietal v početných ústnych prednesoch ako aj na str. 4 písomného vyjadrenia žalovaného zo dňa 08.10.2018 založeného v spise. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobu v plnom rozsahu zamietne a žalovanému prizná plnú náhradu trov konania a odvolacieho konania vo výške 100 %.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

4. Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozsudku, postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

5. Podľa § 220 ods. 2 CSP, odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

6. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii (ďalej len „zákon o advokácii“), advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi. Ak sú pokyny klienta v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, nie je nimi viazaný. O tom klienta vhodným spôsobom poučí.

7. Podľa § 18 ods. 2 zákona o advokácii, advokát je povinný pri výkone advokácie postupovať s odbornou starostlivosťou, ktorou sa rozumie, že koná čestne, svedomito, primeraným spôsobom a dôsledne využíva všetky právne prostriedky a uplatňuje v záujme klienta všetko, čo podľa svojho presvedčenia považuje za prospešné. Pritom dbá na účelnosť a hospodárnosť poskytovaných právnych služieb.

8. Podľa § 24 ods. 1 zákona o advokácii, advokát poskytuje právne služby za odmenu a má právo požadovať za ne primeraný preddavok.

9. Podľa § 24 ods. 3 zákona o advokácii, odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a klientom; ak nedôjde k dohode, patrí advokátovi tarifná odmena.

10. Podľa § 1 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 655/2004 Z.z.“), odmena advokáta sa určuje na základe dohody medzi advokátom a jeho klientom (ďalej len „zmluvná odmena“); ak nedôjde k dohode, na určenie odmeny advokáta sa použijú ustanovenia tejto vyhlášky o tarifnej odmene (§ 9 až 14).

11. Podľa § 2 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z., pri uzatváraní zmluvy o poskytnutí právnych služieb môže advokát dohodnúť s klientom spôsob a výšku zmluvnej odmeny. Výška zmluvnej odmeny nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi.

12. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

13. Podľa § 391 ods. 1 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

14. Predmetom konania je žalobcom uplatnený nárok na zaplatenie sumy vo výške 3.015 eur s príslušenstvom titulom odmeny za právne služby poskytnuté žalovanému v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II sp. zn. 58C/54/2010 v rozsahu 16,75 hodín v súvislosti so zastupovaním na pojednávaní konanom dňa 18.05.2012 (doba trvania 40 minút) a v súvislosti s vypracovaním písomného záverečného zhrnutia v konaní, ktoré podanie bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 18.04.2012 (v trvaní 16 hodín), pri dohodnutej hodinovej sadzbe odmeny 150 eur. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel a žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.015 eur spolu s 9 % ročným úrokom z omeškania od 02.06.2012 do zaplatenia a zároveň priznal žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný v odvolaní namietal nepreskúmateľnosť, svojvoľnosť, nepresvedčivosť napadnutého rozsudku a skutočnosť, že súd sa nevysporiadal s kľúčovými argumentmi a dôkazmi predloženými žalovaným. Ďalej namietal, že právna služba bola žalovaným poskytnutá neodborne, neehospodárne a neúčelne, v rozpore s pokynmi žalovaného ako mandanta na minimalizáciu ďalších právnych služieb. Okrem toho namietal duplicitnú fakturáciu už raz poskytnutých právnych služieb a skutočnosť, že zo strany žalovaného nedošlo k objednávke a odsúhlaseniu namietaných právnych služieb.

15. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie o nedôvodnosti námietky žalovaného, podľa ktorého žalobca nepostupoval pri zastupovaní žalovaného s odbornou starostlivosťou. Konajúci súd správne uviedol, že žalobca ako právny zástupca nevybočil v rámci zastupovania žalovaného v súdnom konaní zo štandardnej advokátskej praxe a nejednalo sa o celkom zjavné pochybenie z jeho strany, a preto nie je možné hovoriť o porušení povinnosti postupovať pri jednotlivých úkonoch právnej služby s odbornou starostlivosťou. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že žalobca ako advokát nenesie neohraničenú zodpovednosť za výsledok sporu. Súd prvej inštancie správne podotkol, že právny zástupca neručí klientovi za správnosť názoru alebo za výsledok sporu, pokiaľ sa v súvislosti s vytvorením svojho názoru alebo vedenia sporu nedopustil zrejmej nebanlivosti, čo však nie je tento prípad. Odvolací súd sa stotožnil i s názorom konajúceho súdu ohľadne skutočnosti, že žalovaný nepreukázal ani výsluchom svedka L. S. C. a svedkyne U. G. svoje tvrdenia o ústnej dohode medzi žalobcom a žalovaným o zmene výšky odmeny dojednanej v zmluve o poskytovaní právnych

služieb. Vo vzťahu k tvrdeniu žalovaného, že neprihliadnutie na tieto svedecké výpovede výhradne z dôvodu, že sa líšia v údajnom mieste konania, na ktorom prebehol rozhovor strán, je nedôvodné, nakoľko uvedené nemá žiadny vplyv na obsah rozhovoru, odvolací súd poukazuje na to, že v zmysle odôvodnenia napadnutého rozsudku sa obaja svedkovia líšili pri svojej výpovedi nielen miestom konania stretnutia, na ktorom malo prísť medzi stranami sporu k ústnej dohode o zmene zmluvy, ale aj v obsahu toho, čo malo byť medzi stranami dojednané. Odvolací súd zároveň považuje za správny právny názor konajúceho súdu, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že návrh adresovaný druhej strane na zmenu výšky zmeny odmeny na symbolickú, nebol dostatočne určitým prejavom vôle. Formulácia o symbolickej odmene hodnotená z hľadiska požiadavky na určitosti právneho úkonu, totiž nezodpovedá nárokom kladeným na kvalitu obsahu právneho úkonu, pretože z tohto prejavu nie je možné ani výkladom, jednoznačným spôsobom stanoviť obsah vôle, keď nie je zrejmé akú výšku a hodnotu mal predstavovať návrh symbolickej odmeny, ak by k takémuto návrhu zo strany žalobcu prišlo. Vo vzťahu k námietke žalovaného, že žalobca ho vopred neinformoval o výške odmeny za úkon právnej služby pred začatím tohto úkonu, preto mu odmena nepatrí, odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje na ustanovenie § 18 ods. 4 zákona o advokácii, v zmysle ktorého absencia informovania má v zákone uvedené následky len v prípade, ak by bol klientom spotrebiteľ, čo však splnené nebolo, pretože žalovaný vystupoval v právnom vzťahu so žalobcom ako podnikateľ.

16. Odlišný právny názor však odvolací súd zastáva vo vzťahu k otázke účelnosti a hospodárnosti namietaných právnych služieb fakturovaných žalobcom žalovanému spornou faktúrou č. XX/XXXX zo dňa 18.05.2012. Odvolací súd dáva do pozornosti, že obsahom záverečného vyjadrenia má byť stručné a vecné zhrnutie substancovaných skutkových tvrdení, vyjadrenie k priebehu a výsledkom dokazovania a k právnej stránke veci. Záverečné vyjadrenie teda predstavuje sumarizáciu podstaty argumentácie sporovej strany, použitej v predchádzajúcich štádiách konania, a to bez rozsiahleho a popisného exemplifikovania. V prejednávanej veci nie je sporné, že žalobcom fakturované právne služby v rozsahu 16,75 hod pozostávajú zo zastupovania na pojednávaní konanom na Okresnom súde Bratislava II dňa 18.05.2012 v dobe trvania 40 minút a z času, ktorý mal žalobca, resp. koncipient žalobcu stráviť pri vypracovaní písomného záverečného zhrnutia v konaní, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Bratislava II dňa 18.04.2012, a to v dobe trvania 16 hod.. S poukazom na charakter dotknutého vyjadrenia (v ktorom mali byť už len zhrnuté podstatné skutočnosti) a obsah tohto vyjadrenia (okopírovaný text z predchádzajúceho vyjadrenia a opakované state v tomto vyjadrení) odvolací súd považoval za dôvodnú námietku žalovaného o nevhodnosti a neúčelnosti času stráveného žalobcom ako advokátom (resp. koncipientom pod dohľadom advokáta), ktorý je odborne spôsobilou osobou, pri vypracovaní záverečného zhrnutia v dobe trvania 16 hodín, za ktoré by mu mala prislúchať suma vo výške 3.015 eur (ktorá suma zahŕňa i čas strávený na pojednávaní dňa 18.05.2012).

17. Odvolací súd poukazuje na to, že okrem niekoľkých strán okopírovaného textu z predchádzajúceho podania obsahuje sporné vyjadrenie - záverečné zhrnutie niekoľko strán textu, v ktorom sa opakujú iné state tohto vyjadrenia. Na túto skutočnosť žalovaný vo svojich podaniach poukazoval (napr. vyjadrenie žalovaného zo dňa 08.10.2018), no súd prvej inštancie sa uvedenou skutočnosťou v napadnutom rozsudku nezaoberal a žiadnym spôsobom nevysporiadal. Sám žalobca pritom v podaní zo dňa 19.03.2019 uviedol, že „Predmetné písomné vyjadrenie obsahovalo 8 strán, ktoré boli prevzaté z predchádzajúceho vyjadrenia“. Konajúci súd však v rozpore s uvedeným dospel k záveru, že obsahovo sa obe podania zhodujú len v rozsahu cca 2,5 strany. S poukazom na uvedené nemožno považovať za správny záver súdu prvej inštancie, že žalobca uniesol dôkazné bremeno vo vzťahu k ním vyúčtovanému počtu hodín, ktoré strávil pri vypracovaní písomného vyjadrenia - záverečného zhrnutia.

18. Odvolací súd ďalej vyhodnotil ako dôvodnú námietku žalovaného, že súd prvej inštancie v rozpore s obsahom súdneho spisu uviedol, že žalovaný nenamietal výkon práva zo strany žalobcu v rozpore s dobrými mravmi. Žalovaný pritom túto skutočnosť v konaní výslovne namietal, a to napr. vo vyjadrení zo dňa 08.10.2018 (č.l. 261 súdneho spisu). Súd prvej inštancie v bode 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol „V slovenskej právnej úprave neexistuje žiaden všeobecne záväzný predpis, ktorý by akýmkoľvek spôsobom upravoval časový rozsah úkonov právnej služby poskytovaný advokátmi. Ako korektívum je možné v tomto prípade použiť len výkon práva v rozpore s poctivým obchodným stykom alebo dobré mravy...“ Z uvedeného je zrejmé, že inštitút dobrých mravov je možné použiť ako korektívum pre časový rozsah úkonov právnej služby poskytovaný advokátmi, a teda je zrejmé, že súd prvej inštancie pochybil, keď neskúmal, či bol výkon práva žalobcu v súlade s dobrými mravmi. Odvolací

súd dáva do pozornosti, že dobré mravy pôsobia ako korektív najmä v takých situáciách, kedy sú práva a povinnosti strán právneho vzťahu v zjavnej nerovnováhe.

19. Odvolací súd na záver poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 302/2008 z 30.07.2009: „Ak odvolací súd dospel k iným právnym záverom pri posúdení zisteného skutkového stavu súdom prvého stupňa, mal správne rozhodnutie prvostupňového súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Požiadavke dôsledného rešpektovania ústavného princípu dvojinstančnosti občianskeho súdneho konania, odvolací súd mohol učiniť zadosť iba kasačným rozhodnutím. Tým, že odvolací súd tak nepostupoval, znemožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, lebo im odoprel možnosť prieskumu správnosti nových, prípadne z pohľadu súdu prvého stupňa dosiaľ bezvýznamných, avšak z hľadiska právneho posúdenia veci odvolacím súdom, však rozhodujúcich skutkových zistení.“

20. Vzhľadom na vyššie uvedený nesprávny procesný postup a citované rozhodnutie NS SR, odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP mu vec vrátil na ďalšie konanie, v ktorom súd vec opätovne prejedná v intenciách vyššie uvedeného, dôkladne prihliadne na všetky podstatné argumenty sporových strán a riadne sa s nimi vysporiada. Súd sa pri posudzovaní nároku žalobcu a opodstatnenosti výšky uplatnenej odmeny za právne služby poskytnuté žalovanému vysporiada aj s argumentáciou žalovaného ohľadne duplicitnej fakturácie už poskytnutých a uhradených právnych služieb, tvrdeným rozporom s pokynmi mandanta na minimalizáciu rozsahu právnych služieb v predmetnej veci i s argumentáciou žalovaného, že z jeho strany nedošlo k dodatočnej objednávke a odsúhlaseniu právnych služieb. Súd svoje rozhodnutie zároveň riadne odôvodní v zmysle § 220 ods. 2 CSP. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie zároveň rozhodne podľa § 396 ods. 3 CSP aj o náhrade trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).